

ВЪГЛЕКОПАЧЪ

Надоле! Надоле! Надоле!
Въ студения бездни слѣзи,
където тѣла полуголи
се гърчатъ край черни стени;
де опватъ се миши желѣзи
и тѣхния ударъ звѣни
срѣдъ мрака на страшнитъ бездни
съ протеста за слънчеви дни,
съ протеста за отдохъ, за воля,
за въздухъ, просторъ, ширини.
Надоле, надоле, надоле —
надоле слѣзи!

Слѣзи въ тия мрачни утробы
на хищната майка земя,
слѣзи между братята роби —
въ морето отъ вѣчна тъма,
и твоята ламбичка бледа
ще бѣде тамъ ярка звезда,
тамъ снопъ отъ лъчи ще огледа
зловещия храмъ на труда,
зловещитъ тѣзи юдоли,
де нѣма ни нощи, ни дни.
Надоле, надоле, надоле, —
надоле слѣзи!